

CASSANDRA CLARE

Orasul Oaselor

INSTRUMENTE MORTALE

CARTEA ÎNTÂI

Traducere din limba engleză și note de

CRISTINA JINGA

LEDA EDGE

Pandemonium

— GLUMEȘTI, DESIGUR, SPUSE GARDIANUL, ÎMPREUNÂNDU-ȘI BRAȚELE peste pieptul masiv. Se uită în jos la băiatul în jacheta roșie cu fermoar și-și clătină capul ras. N-ai voie înăuntru cu așa ceva.

Cei vreo cincizeci de adolescenți care stăteau la coadă să intre în clubul Pandemonium se aplecară să tragă cu urechea. Era mult de așteptat până să pătrunzi în clubul tuturor vârstelor, mai ales într-o zi de duminică, și la coadă nu se întâmpla de regulă mare lucru. Gardienii erau fioroși și s-ar fi repezit instantaneu asupra oricui ar fi dat semne că avea să-nceapă un scandal. Clary Fray, în vârstă de cincisprezece ani, care aștepta la coadă împreună cu Simon, cel mai bun prieten al ei, se aplecă odată cu toți ceilalți, sperând să urmeze ceva interesant.

— Ei, haide! Puștiul înălță obiectul deasupra capului. Arăta ca o vergea de lemn, ascuțită la un capăt. Face parte din costumația mea.

Gardianul își arcui o sprânceană:

— Care este aceea de...?

Băiatul rânji. Arăta destul de obișnuit, se gândi Clary, pentru Pandemonium. Țepii lui de păr vopsit în albastru-electric i se ridicau pe țeastă ca brațele unei caracatițe speriate, dar n-avea nici urmă de tatuaje minuțioase pe față sau belciuge mari de metal prin urechi ori buze.

— Sunt vânător de vampiri. Coborî obiectul care arăta ca un băț și se sprijini în el. Acesta se îndoi la fel de ușor ca un fir de iarbă. E o imitație. De cauciuc. Vezi?

Ochii mari ai băiatului erau de un verde mult prea strălucitor, observă Clary: culoarea antigelului, a ierbii de primăvară. Lentile de contact, probabil. Gardianul dădu din umeri, plictisit brusc:

— Fie. Intră!

Băiatul se strecură pe lângă el, agil ca un țipar. Lui Clary îi plăcu vioiciunea umerilor săi, felul în care îi sălta părul în mers. Era un cuvânt care să-l descrie și pe care l-ar fi folosit mama ei – nonșalant.

— Crezi că era simpatic, zise Simon, părând resemnat. Nu-i așa?

Clary îi dădu un cot în coaste, dar nu-i răspunse.

Clubul era înțesat de fum de gheață carbonică. Lumini colorate alergau pe ringul de dans, prefăcându-l într-un tărâm de basm multicolor, în nuanțe de albastru și verde acid, de roz strident și auriu.

Băiatul cu jachetă roșie întinse lama lungă, ascuțită ca briciul, în mâinile sale, cu un zâmbet leneș jucându-i pe buze. Fusese atât de ușor – un pic de iluzie magică asupra lamei, ca s-o facă să pară inofensivă. O altă iluzie magică asupra ochilor lui și, în clipa în care gardianul se uitase drept la el, fusese admis. Desigur, ar fi putut ajunge înăuntru fără atâta bătaie de cap, dar făcea și asta parte din distracție – să prostești mundanii, să faci totul la vedere, chiar sub nasul lor, să-i lași cu expresii tâmpe pe moacele lor de oi.

Nu că ființele umane n-ar fi avut și ele rostul lor. Ochii verzi ai băiatului trecură iscoditori peste ringul de dans, unde brațe subțirele acoperite cu zdrențe de mătase și picioare îmbrăcate în piele neagră apăreau și dispăreau în vârtejurile de fum, în timp ce mundanii dansau. Fetele își scuturau pletele lungi, băieții își bătâiau

coapsele strânse în pantaloni de piele, iar fețele sclipeau de sudoare. Vitalitatea pur și simplu se revărsa din ei, valuri de energie care-l umpleau cu o amețeală ca de om beat. Buzele sale schițară un zâmbet disprețuitor. Habar n-aveau ei ce norocoși erau! Nu știau cum era să trăiești de azi pe mâine într-o lume moartă, unde soarele atârna inert pe cer, ca prefăcut în cenușă. Viețile lor ardeau la fel de strălucitor ca flăcările lumânărilor – și la fel de ușor de stins.

Cu mâna încleștată pe lama pe care o purta, abia pășise pe ringul de dans, când o fată se desprinsese din mulțimea dansatorilor și se îndreptă spre el. O privi lung. Era frumoasă, pentru o ființă omenească – păr lung, aproape exact ca tușul de negru, ochi încondeiați. Rochie albă până-n podea, de genul celor pe care le purtau femeile pe când era lumea asta mai tânără. Mâneci de dantelă se înfioiau în formă de clopot în jurul brațelor ei delicate. La gât avea un lanț gros de argint, de care atârna un pandantiv roșu-închis cât un pumn de bebeluș. I-a fost de ajuns să-și mijească ochii ca să-și dea seama că era autentic – autentic și prețios. Începu să-i lase gura apă, apropiindu-se de ea. Energia vitală gălgâia din ea ca sângele dintr-o rană deschisă. Ea îi zâmbi, trecând pe lângă el, invitându-l din ochi să vină după ea. Se întoarse s-o urmeze, simțind pe buze gustul morții ei.

Întotdeauna era ușor. Deja simțea puterea vieții ei ce se evaporă curgându-i lui prin vene ca focul. Ființele omenești erau atât de neghioabe! Dețineau ceva atât de prețios și-abia de și-l păzeau. Erau gata să-și dea viețile pentru bani, pentru pachete de droguri, pentru zâmbetul fermecător al unui străin. Fata era acum o nălucă palidă îndepărtându-se prin fumul colorat. Ajunse la perete și se întoarse, suflecându-și poalele rochiei și ridicându-le, aruncând un zâmbet spre el. Sub rochie, purta cizme înalte peste genunchi.

El merse agale până la ea, simțind furnicături pe piele în preajma ei. Privită de aproape, nu mai era chiar perfectă: îi putea vedea

rimelul întins pe sub ochi, nădușeala lipindu-i părul de ceafă. Îi putea adulmeca mortalitatea, izul dulceag al descompunerii. *Te-am prins!* gândi el.

Un zâmbet glacial se desenă pe chipul ei. Se dădu în lături, iar el văzu că stătuse sprijinită de o ușă închisă. Pe aceasta, cu vopsea roșie, era mâzgălit: INTRAREA INTERZISĂ – DEPOZIT. Ea duse mâna la spate, după clanță, o deschise și se furișă înăuntru. El întrezări lăzi stivuite, un hățiş de fire electrice. O magazie. Aruncă o privire peste umăr – nu se uita nimeni. Cu atât mai bine dacă ea voia intimitate.

Se strecură și el în încăpere, după ea, fără să-și dea seama că fusese urmărit.

— Ei, zise Simon, muzica-i destul de bună, nu?

Clary nu-i răspunse. Dansau, ori cel puțin așa s-ar fi zis – o serie de legănări înainte și înapoi, punctate când și când cu plonjoane spre podea, de parcă vreunul dintre ei scăpase o lentilă de contact –, în spațiul dintre un grup de puștani în corsete metalice și o pereche de tineri asiatici îmbrățișați pasional, ale căror extensii de păr colorate se împleteau între ele ca vițele sălbatice. Un băiat cu piercing în buză și un rucsac-ursuleț împărțea gratuit tablete de ecstasy naturist, pantalonii lui de parașutist fâlfâind în curentul de aer al ventilatoarelor. Clary nu le dădea atenție celor din imediata sa apropiere – nu-și dezlipea ochii de la băiatul cu păr albastru care-și pledase accesul în club. Trecea prin mulțime de parcă ar fi căutat ceva. Și în felul lui de a se mișca era ceva care-i amintea de...

— Eu, unul, continuă Simon, mă distrez nemaipomenit.

Asta era greu de crezut. Simon, ca de obicei, ieșea în evidență în club ca măgarul între oi, îmbrăcat în jeansi și un tricou vechi pe pieptul căruia scria MADE IN BROOKLYN. Părul lui proaspăt spălat era castaniu-închis, în loc de verde sau roz, iar ochelarii îi atârnavau

strâmb pe vârful nasului. Nu prea părea venit să contemple puterile întunericului, ci mai mult în trecere spre clubul lui de șah.

— Mmm-hmm.

Clary era perfect conștientă că venise la Pandemonium cu ea numai pentru că-i plăcea ei, altminteri el socotea că era plictisitor. Nici măcar ea nu știa de ce-i plăcea acolo – hainele, muzica făceau să i se pară totul un vis, viața altcuiva, fără nici o legătură cu viața ei adevărată și plictisitoare. Dar întotdeauna era prea timidă să vorbească și cu altcineva decât cu Simon.

Băiatul cu păr albastru își croia drum să iasă de pe ringul de dans. Părea puțin pierdut, de parcă nu găsisese persoana pe care o căuta. Clary se întrebă ce-ar fi fost dacă s-ar fi dus la el și s-ar fi prezentat, oferindu-se să-i arate câte ceva prin jur. Poate că doar s-ar fi holbat la ea. Sau poate că și el era timid. Poate c-ar fi fost recunoscător și încântat, deși ar fi încercat să n-o arate, cum fac băieții – dar ea s-ar fi prins. Poate că. . .

Băiatul cu păr albastru își îndreptă deodată umerii, devenind brusc atent, ca un copoi de vânătoare zărintu-și prada. Clary îi urmări direcția privirii și o văzu pe fata în rochie albă.

O, bine, gândi Clary, încercând să nu se simtă ca un balon de petrecere dezumflat. *Bănuiesc că asta e.* Fata era superbă, genul de fată pe care lui Clary i-ar fi plăcut s-o deseneze – înaltă și subțire ca o trestie, cu o coamă lungă de păr negru. Chiar și de la distanța aceea, Clary îi putea vedea pandantivul de la gât. Sclipea sub luminile ringului de dans ca o inimă aparte, fără vreun trup.

— Mi se pare, continuă Simon, că în seara asta DJ Bat face o treabă deosebit de bună. Nu crezi?

Clary își dădu ochii peste cap și nu-i răspunse; Simon ura muzica trance. Atenția ei era însă fixată asupra fetei în rochie albă. Cu tot întunericul, fumul și ceața artificială, rochia ei strălucea ca un far. Nu era de mirare că băiatul cu păr albastru o urmase ca și

cum ar fi fost vrăjit, prea distras ca să mai observe altceva în jurul lui — nici măcar cele două siluete întunecate de pe urmele sale, șerpuiind după el prin mulțime.

Clary își încetini dansul și se uită cu atenție. Nu putea desluși decât că siluetele întunecate erau băieți, înalți și purtând haine negre. N-ar fi putut spune cum de știa că-l urmăresc pe celălalt băiat, dar știa. O ghicise în felul cum își potriveau pașii după ai lui, în băgarea de seamă pe care o dovedeau, în grația mișcării, ce dădea impresia că se furișau. O vagă temere începu să-i înflorească în piept.

— Totodată, adăugă Simon, voiam să-ți spun că în ultima vreme am fost travestit. De asemenea, că mă culc cu mama ta. M-am gândit că poate ar trebui să știi și tu.

Fata ajunsese la perete și deschisese o ușă pe care scria INTRAREA INTERZISĂ. Îi făcuse un semn băiatului cu păr albastru s-o urmeze și amândoi se strecurară pe ușa aceea. Pentru Clary nu era nimic nemaivăzut în asta, o pereche furișându-se în colțurile întunecoase ale clubului ca să se giugiulească — dar asta făcea și mai ciudat faptul că fuseseră urmăriți.

Se ridică pe vârfuri, încercând să vadă peste mulțime. Cei doi băieți se opriseră la ușă și păreau să se sfătuiască între ei. Unul era blond, celălalt, brunet. Blondul băgă mâna în jacheta lui și scoase ceva lung și ascuțit care sclipi în lumina stroboscoapelor. Un pumnal.

— Simon! strigă Clary și-l apucă de braț.

— Ce este? zise Simon, alarmat. De fapt, nu mă culc cu mama ta, știi? Doar încercam să-ți atrag atenția. Nu că mama ta n-ar fi o femeie foarte atrăgătoare, pentru vârsta ei.

— Îi vezi pe tipii ăia?

Îi arată înnebunită cu mâna, aproape lovind-o pe o negresă apetisantă care dansa alături. Fata îi aruncă o privire furioasă.

— Scuze... scuze! Clary se întoarce spre Simon. Îi vezi pe tipii-ăia doi de colo? De la ușa aia?

Simon își miji ochii, apoi ridică din umeri.

— Nu văd nimic.

— Sunt doi. L-au urmărit pe băiatul cu păr albastru...

— Cel care ți se părea simpatic?

— Da, dar nu-i vorba de asta. Blondul a scos un cuțit.

— Ești *sigură*? Simon se uită cu toată atenția, clătinând din cap.

Tot nu văd pe nimeni.

— Sunt sigură.

Brusc foarte serios, Simon își îndreaptă umerii.

— O să aduc un gardian. Tu stai aici.

Plecă hotărât, croindu-și drum prin mulțime.

Clary se întoarce exact la timp ca să-l vadă pe blond strecurându-se pe ușa pe care scria INTRAREA INTERZISĂ, și pe prietenul lui urmându-l. Se uită în jur; Simon încă făcea eforturi să-și deschidă drum cu coatele pe ringul de dans, dar nu înaintase prea mult. Acum și dac-ar fi țipat n-ar fi auzit-o nimeni, iar până când s-ar fi întors Simon, ceva groaznic s-ar fi putut întâmpla *deja*. Mușcându-și tare buza de jos, Clary începu să-și facă loc prin mulțime.

— Cum te cheamă?

Ea se întoarce și zâmbi. Bruma de lumină din magazie venea de sus, filtrată prin ferestrele zăbrelete, cu geamuri negre de mizerie. Grămezi de cabluri electrice, laolaltă cu bucăți sparte din globuri disco de oglinzi și bidoane goale de vopsea acopereau podeaua.

— Isabelle.

— E-un nume frumos.

Se duse spre ea, pășind cu grijă printre fire, în caz că vreunul ar fi fost băgat în priză. În lumina slabă, ea părea semitransparentă,

decolorată, învăluită în alb ca un înger. Avea să fie o plăcere s-o facă să cadă...

Nu te-am mai văzut până acum.

— Mă întrebi dacă vin des pe-aici? chicoti ea, acoperindu-și gura cu mâna.

Avea un soi de brățară în jurul încheieturii, imediat sub manșeta rochiei — și atunci, când se apropie de ea, văzu că nu era nicidecum o brățară, ci un desen întipărit în pielea ei, un motiv decorativ din linii împletite.

Înlemni.

— Ești...

Nu apucă să sfârșească. Ea se mișcă iute ca fulgerul, atacându-l cu mâna deschisă, aplicându-i o lovitură în piept care l-ar fi trimis la pământ, cu răsuflarea tăiată, dacă ar fi fost ființă omenească. Se dădu înapoi clătănându-se, dar acum apăruse ceva în mâna ei, un bici înfășurat care sclipi auriu când îl repezi în jos, încolăcindu-l în jurul gleznelor lui și trăgându-l de picioare. Se trezi trântit la podea, zvârcolindu-se, metalul detestat mușcându-i adânc din carne. Ea râse, aplecată deasupra lui, iar el își spuse, amețit, că ar fi trebuit să-și dea seama. Nici o fată umană n-ar fi purtat o rochie ca a lui Isabelle. Ea o purta ca să-și acopere pielea — toată pielea corpului.

Isabelle smuci tare de bici, fixându-l bine. Zâmbetul ei scânteia ca apa toxică.

— E-al vostru, băieți!

Un hohot de râs înăbușit răsună în spatele lui și deodată simți cum niște brațe îl apucă și-l ridică în picioare, izbindu-l de unul dintre stâlpii de beton. Simțea piatra umedă sub spinare. Mâinile îi fură trase la spate și încheieturile legate cu sârmă. În timp ce se zbătea să scape, cineva veni de după stâlp, în fața lui: un băiat, de

aceeași vârstă ca Isabelle și la fel de frumos. Ochii lui căprui-aurii scânteiau ca două cioburi de ambră.

— Deci, zise băiatul, mai sunt și alții cu tine?

Băiatul cu păr albastru simți cum îi dă sângele sub sârma prea strânsă, făcându-i încheieturile alunecoase.

— Care alții?

— Ei, haide! Băiatul cu ochii arămii își ridică brațele, și mâne-cile negre îi alunecară, dezvelindu-i runele ca desenate cu cerneală de jur-împrejurul încheieturilor, pe spatele mâinilor, pe palme. Știi ce sunt eu.

Într-un cotlon îndepărtat al minții, al doilea rând de dinți ai băiatului încătușat începu să scrâșnească.

— Vânător de umbre, șuieră el.

Rânjetul celuilalt băiat i se întinse pe toată fața:

— Te-am prins! zise.

Clary deschise ușa magaziei și pași înăuntru. Pentru o clipă, crezu că era pustie. Singurele ferestre erau sus, aproape de tavan, și zăbrelite; prin ele pătrundeau slab zgomotele străzii, claxoane de mașini și scrâșnete de frâne. Încăperea mirosea a vopsea veche; un strat gros de praf acoperea podeaua, în care se vedeau urme de pantofi.

Nu e nimeni aici, își dădu ea seama, uitându-se în jur, nedumerită. În încăperea era frig, în pofida caniculei de august de-afară. Pe spinare își simțea sudoarea rece ca gheața. Mai făcu un pas înainte, încurcându-și picioarele în cabluri electrice. Se aplecă să-și elibereze tenișii dintre cabluri – și auzi voci. Râsul unei fete, răspunsul tăios al unui băiat. Când se ridică, îi văzu.

Parcă se întrupaseră brusc, între o clipire de ochi și alta. Acolo era fata cu rochia lungă și albă, cu părul ei negru atârându-i pe spate ca niște alge ude. Cei doi băieți erau împreună cu ea – cel

înalt, cu păr negru ca al ei, și cel mai scund, blondul, al cărui păr lucea ca alama în lumina mohorâtă ce pătrundea prin ferestrele de sus. Băiatul blond stătea cu mâinile în buzunare, în fața băiatului punk, care era legat de un stâlp, cu mâinile duse la spate și strânse cu o sârmă ca o coardă de pian și cu gleznelor legate. Fața îi era crispată de durere și de frică.

Cu inima bătându-i tare în piept, Clary se ascunse după cel mai apropiat stâlp de beton, de unde se uită pe furiș. Privi cum băiatul cu păr blond se plimbă puțin, înainte și-napoi, cu brațele încrucișate pe piept.

— Deci, zise el, tot nu mi-ai spus dacă mai e vreunul din specia ta cu tine.

„Specia ta”? Clary se întrebă ce-o fi vrând să spună. Poate că nimerise într-un fel de război al găștilor.

— Nu știi despre ce vorbești.

Tonul băiatului cu păr albastru era îndurerat, dar sfidător.

— Vrea să spună alți demoni, zise băiatul brunet, deschizând gura pentru prima dată. Știi ce-i acela un demon, nu-i așa?

Băiatul legat de stâlp își întoarse fața într-o parte, frământându-și buzele.

— Demonii, rosti târăgănat băiatul blond, scriind cuvântul prin aer cu degetul. Definiți de religie ca locuitori ai iadului, slujitori ai lui Satan, dar înțelegeți aici, după hotărârile Conclavului, drept orice spirit răuvoitor a cărui origine este în afara dimensiunii în care trăim noi...

— Destul, Jace! zise fata.

— Isabelle are dreptate, adăugă băiatul mai înalt. Nimeni de-aici n-are nevoie de lecții de semantică – sau demonologie.

Sunt nebuni, gândi Clary. Nebuni de-adevăratelea.

Jace își înălță capul și zâmbi. Era ceva sălbatic în gestul său, ceva care-i amintea lui Clary de documentarele despre lei pe care

le văzuse pe Discovery Channel, de felul în care felinele își ridicau capetele și adulmecau prin aer după pradă.

— Isabelle și Alec sunt de părere că vorbesc prea mult, zise el, confidențial. Tu crezi că vorbesc prea mult?

Băiatul cu păr albastru nu-i răspunse. Încă-și frământa buzele.

— Aș putea să vă dau informații, zise el. Știi unde se află Valentine.

Jace îi aruncă scurt o privire lui Alec, care ridică din umeri.

— Valentine e în pământ, zise Jace. Țsta vrea doar să se joace cu noi.

Isabelle își scutură pletele.

— Ucide-l, Jace! zise ea. N-o să ne spună nimic.

Jace ridică mâna, iar Clary văzu lumina slabă sclipind pe cuțitul pe care-l ținea. Era straniu de translucid, cu lama ca de cristal, ascuțit ca un ciob de sticlă și cu plăselele incrustate cu pietre roșii.

Băiatul legat tresări.

— Valentine s-a întors! protestă el, smucind de legăturile care-i țineau mâinile la spate. Toate Lumile Infernale o știi... O știi și eu... Pot să vă spun unde se află...

Mânia fulgeră deodată în ochii glaciali ai lui Jace:

— Pe Înger, de fiecare dată când îl prindem pe vreunul dintre voi, bastarților, pretindeți că știți unde se află Valentine. Ei bine, și noi știm unde se află. E în iad. Iar tu... Jace învârti cuțitul în mână, ascuțișul scânteind ca o linie de foc. Tu i te poți alătura acolo.

Clary nu mai putu îndura. Ieși de după stâlp:

— Stai! strigă ea. Nu poți face asta.

Jace se răsuci pe-un călcâi, atât de surprins, încât pumnalul îi zbură din mână și zăngăni pe betonul podelei. Isabelle și Alec se întoarseră odată cu el, cu aceeași expresie de uluire pe chipuri.

Băiatul cu păr albastru rămase atârând în legăturile lui, buimac și cu gura căscată.

Alec fu cel dintâi care vorbi:

— Ce-i asta? întrebă el, uitându-se de la Clary la camarazii lui, de parcă ei ar fi putut ști ce căuta ea acolo.

— E o fată, zise Jace, recăpătându-și sângele rece. Cu siguranță ai mai văzut fete până acum, Alec. Sora ta Isabelle este una.

Făcu un pas spre Clary, mijindu-și ochii de parcă nu-i venea să creadă ce vede.

— O fată mundană, zise el, ca pentru sine. Și ne poate vedea.

— Bineînțeles că vă pot vedea! se răsti Clary. Nu sunt oarbă, să știi.

— Ba da, ești, insistă Jace, aplecându-se ca să-și ia pumnalul. Numai că n-o știi. Se ridică la loc. Mai bine o ștergi de-aici, dacă nu vrei s-o încurci.

— Nu mă duc nicăieri, zise Clary. Dacă plec, o să-l omori pe el, arată ea spre băiatul cu păr albastru.

— Asta-i adevărat, recunosc Jace, învârtind cuțitul între degete. Dar de ce-ți pasă ție dacă-l omor sau nu?

— Pen-pentru că... bolborosi Clary, nu poți pur și simplu să te-apuci să omori oamenii.

— Ai dreptate, zise Jace. Nu poți pur și simplu să te-apuci să omori oamenii.

Arată spre băiatul cu păr albastru, care-și ținea ochii întredeschiși. Clary se întrebă dacă nu cumva leșinase.

— Țsta nu e om, fetișo. Poate că arată ca un om și vorbește ca un om, ba poate chiar și sângerează ca un om. Dar e un monstru.

— Jace, îl avertiză Isabelle. Destul!

— Ești nebun! zise Clary, dându-se înapoi, să fie mai departe de el. Am chemat poliția, să știi. O s-apară dintr-o secundă într-alta.

— Minte, zise Alec, dar cu îndoiala zugrăvită pe față. Jace, fă-ți...

Nu apucă să-și termine propoziția. În clipa aceea, băiatul cu păr albastru, slobozind un urlet ascuțit și prelung, se smulse din legăturile care-l țineau de stâlp și se aruncă asupra lui Jace.

Se prăbușiră amândoi la pământ și se rostogoliră, băiatul cu păr albastru încercând să-l sfășie pe Jace cu mâinile care sclipeau de parcă ar fi avut gheare de metal. Clary se întoarse vrând să fugă, dar piciorul i se prinse într-un ochi de cablu și căzu, bușitura tăindu-i răsuflarea. O auzi pe Isabelle strigând. Răsucindu-se cu fața-n sus, Clary îl văzu pe băiatul cu păr albastru stând pe pieptul lui Jace. Sângele lucea în vârfurile ghearelor sale ca niște brice.

Isabelle și Alec alergau spre ei, Isabelle agitând un bici în mână. Băiatul cu păr albastru îl atacă pe Jace cu ghearele rășchirate. Jace ridică un braț să se apere, iar ghearele îl greblară adânc, umplându-l de sânge. Băiatul cu păr albastru se repezi din nou – și-n clipa aceea, biciul lui Isabelle îl plesni pe spinare. El țipă și căzu pe-o parte.

Iute ca șfichiul biciului lui Isabelle, Jace se rostogoli ajungând deasupra lui. În mână îi sclipea un pumnal. Înfipse lama în pieptul băiatului cu păr albastru. Un lichid negricios țâșni în jurul plăselelor. Băiatul își arcui spinarea pe podea, bolborosind și zvârcolindu-se. Cu o strâmbătură, Jace se ridică în picioare. Cămașa lui neagră era și mai întunecată, acum, în unele locuri, îmbibată de sânge. Se uită în jos, la trupul spasmodic de la picioarele lui, se aplecă și smulse cuțitul. Plăselele erau mânjite de fluidul negru.

Pleoapele băiatului cu păr albastru se zbătură și el deschise ochii. Privirea lui, ațintită asupra lui Jace, părea să ardă. Șuiera printre dinți:

— Așa să fie! Damnatul o să vă termine pe toți!

Jace păru să-și arate colții la el. Ochii băiatului se dădură peste cap. Trupul lui începu să tresalte și să se zgâlțâie convulsiv, în

timp ce se chircea, strângându-se în el și devenind din ce în ce mai mic, până când dispăru cu totul.

Clary se forță să se ridice în picioare, eliberându-se din cablurile electrice. Începu să se retragă. Nici unul dintre ei nu-i dădea atenție. Alec se apropiase de Jace și îi ținea brațul, ridicându-i mâneca, probabil încercând să-i examineze rana. Clary se întoarse să fugă – și se trezi cu Isabelle tăindu-i calea, cu biciul în mână. Pe toată lungimea limbii aurii era năclăit de fluidul întunecat. Plesni din el spre Clary, iar capătul se înfășură în jurul încheieturii mâinii, strângându-se smucit. Clary icni de durere și surpriză.

— Mundană mică și proastă! zise Isabelle printre dinți. Din cauza ta, Jace era să moară.

— E nebun, zise Clary, încercând să-și tragă încheietura spre ea. Biciul mușcă mai adânc din carne. Toți sunteți nebuni. Ce vă închipuiți că sunteți, asasini justițiar? Poliția. . .

— Poliția de regulă nu este interesată, cel puțin dacă nu-i arăți un cadavru, preciză Jace.

Ținându-și brațul îndoit la piept, își făcu drum peste cablurile de pe podea către Clary. Alec venea imediat în spatele lui, cu fața schimonosită într-o încruntătură.

Clary aruncă o privire spre locul de unde băiatul dispăruse, și nu zise nimic. Nu exista nici măcar o pată de sânge acolo – nimic care să arate că băiatul existase vreodată.

— Se întorc în dimensiunea lor de origine când mor, zise Jace. În caz că te-ntrebai.

— Jace, șuieră Alec, ai grijă!

Jace își feri brațul într-o parte. Pistrii macabri de sânge îi împodobeau fața. Tot îi mai aducea aminte de un leu, cu ochii lui depărtați, deschiși la culoare, și părul blond arămiu.

— Ea ne poate vedea, Alec, îi răspunse el. Deja știe prea mult.

— Deci ce vrei să fac cu ea? întrebă Isabelle.

— Dă-i drumul, zise Jace, liniștit.

Isabelle îl fulgeră cu o privire surprinsă, aproape mânioasă, dar nu comentă. Biciul șerpui înapoi la ea, eliberându-i lui Clary brațul. Ea-și frecă încheietura dureroasă și se întrebă cum naiba avea să mai iasă de-acolo.

— Poate ar trebui s-o luăm cu noi, zise Alec. Pariez că Hodge ar vrea să stea de vorbă cu ea.

— Exclus s-o ducem la Institut, protestă Isabelle. E o mundană.

— Oare? zise Jace, încet. Tonul său calm era mai înfricoșător decât cel răstit al lui Isabelle sau cel furios al lui Alec. Ai mai avut de-a face cu demoni, fetiço? Te-ai plimbat cu magicieni, ai vorbit cu Copiii Noptii? Ai...

— Nu mă cheamă „fetiço”, îl întrerupse Clary. Și habar n-am despre ce vorbești. *Zău?* șopti o voce ascunsă în capul ei. *L-ai văzut pe băiatul ăla dispărând pur și simplu. Jace nu e nebun – ai vrea tu să fie.* Eu nu cred în... în demoni sau cum le ziceți voi...

— Clary?

Era vocea lui Simon. Ea se răsuci în loc. El stătea în cadrul ușii magaziei. Unul dintre masivii gardieni care puneau ștampile pe mâini la intrare era lângă el.

— Te simți bine? Se zgâia la ea, prin penumbră. De ce ești singură aici? Ce s-a întâmplat cu băieții... știi tu, cei care-aveau cuțite?

Clary făcu ochii mari la el, apoi se uită în spatele ei, unde Jace, Isabelle și Alec așteptau, Jace încă în cămașa lui neagră însângerată și cu pumnalul în mână. El rânji și ridică din umeri pe jumătate a scuză, pe jumătate a zeflemea. În mod cert nu era surprins că nici Simon, nici gardianul nu-i puteau vedea.

Cumva, nici Clary nu era. Încet, se întoarse iarăși către Simon, conștientă de felul în care trebuie să fi arătat ea în ochii lui, stând

singură într-o magazie umedă, cu picioarele afundate în cablurile electrice pestriț colorate.

— Am crezut că au intrat aici, zise ea neconvingător. Dar bănuiesc că nu. Îmi pare rău!

Se uită de la Simon, a cărui expresie se schimbase de la îngrijorare la stinghereală, la gardianul care arăta doar plictisit.

— A fost o greșeală.

În spatele ei, Isabelle chicoti.

— Nu cred, zise Simon încăpățânat, în timp ce Clary, stând la cotitura drumului, încerca disperată să oprească un taxi.

Măturătorii de stradă coborâseră pe Orchard când fuseseră ei în club, iar strada lucea neagră de apă uleioasă.

— Știu, admise ea. Te gândeai că trebuie să fie niște taxiuri. Unde se duce toată lumea la miezul nopții, într-o duminică? Se întoarse iar spre el, ridicând din umeri. Crezi c-am fi avut mai mult noroc la Huston?

— Nu e vorba de taxiuri, zise Simon. Tu... pe tine nu te cred. Nu cred că tipii ăia care aveau cuțite au dispărut pur și simplu.

Clary oftă.

— Poate că nu era nici un tip care să aibă cuțit, Simon. Poate că doar mi-am închipuit eu toată treaba asta.

— Exclus. Simon ridică mâna deasupra capului, dar taxiul care venea trecu vâjâind pe lângă el, împrôșcând cu apă murdară. Ți-am văzut chipul când am intrat în magazia aia. Arătai speriată pe bune, de parcă văzuseși o stafie.

Clary se gândi la Jace, cu ochii lui ca de leu. Se uită în jos, la încheietura mâinii sale, pe care încă mai avea o linie roșie, subțire ca o brățară, acolo unde se încolăcise biciul lui Isabelle. *Nu, nu o stafie*, gândi ea. *Ceva și mai ciudat de-atât.*

— A fost doar o greșeală, zise ea, obosită.

Se întrebă de ce oare nu-i spunea adevărul. În afara faptului că, bineînțeles, el ar fi crezut-o sărită de pe fix. Și exista ceva în legătură cu cele ce se întâmplaseră – ceva cu sângele negru gâlgâind în jurul pumnalului lui Jace, ceva cu tonul vocii lui când o întrebase „Ai vorbit cu Copiii Noptii?” – despre care n-ar fi vrut să vorbească nimănui.

— Ei bine, a fost o greșeală a naibii de stingheritoare, zise Simon. Aruncă o privire înapoi, spre club, unde un șir subțire de tineri încă șerpuia dincolo de ușă și pe lângă clădiri, până aproape de intersecție. Mă îndoiesc că ne vor mai lăsa vreodată să punem piciorul în Pandemonium.

— Ce-ți pasă? Tu nu poți să suferi clubul Pandemonium.

Clary ridică iarăși mâna, în timp ce o mașină galbenă gonia spre ei, prin ceață. De data asta totuși, taxiul se opri cu scrâșnet de frâne la colțul unde se aflau ei, șoferul sprijinindu-se în claxon de parcă ar fi fost nevoie să le atragă atenția.

— În sfârșit, avem noroc!

Simon deschise energic portiera taxiului și se strecură pe bancheta din spate, acoperită cu folie de plastic. Clary se sui după el, adulmecând familiarul miros al taxiurilor din New York – iz stătut de țigară, piele de banchete și fixativ de păr.

— Mergem în Brooklyn, zise Simon șoferului, apoi se întoarse spre Clary. Uite, știi că mie poți să-mi spui totul, nu?

Clary șovăi o clipă, apoi dădu din cap:

— Desigur, Simon, zise ea, știu că pot.

Închise cu zgomot portiera și taxiul porni în noapte.